

MINNINGARORÐ

Minningarorð um okkara kæra pápa og verpápa, John Anton Mikkelsen, Anir

Føddur 24. apríl 1935 – deyður 26. august 2017

Matteusevangelið 6:19-21

”Savnið tykkum ikki skattir á jørðini, har mølur og rustur eta, og tjóvar bróta inn og stjála!

Nei; savnið tykkum skattir í Himli, har hvørki mølur ella rustur etur, og tjóvar ikki bróta inn og stjála!

Tí har sum skattur tín er, verður hjarta títt við.”

Hetta skriftstaðið eyðkendi pápa og hansara lívshátt. Hann brúkti ikki sína orku at savna sær materiell virði, men at fortelja øðrum um sína trúgv upp á Jehova Gud, son hansara Jesus Kristus og lovaða nýggja heimin.

Pápi vaks upp á Skála. Foreldur hansara vóru Hansina Jacobina Heinesen úr Norðragøtu og Absalon Berlin Mikkelsen úr Syðrugøtu. Pápi átti 6 systkin.

Pápi segði altíð frá góðum minnum úr sínum barnaheimi. Har hevði hann kent seg tryggan, hóast Skálafjørðurin var nógv merktur av krígunum við bæði góðum og illum fleiri av hansara barnaárum.

Pápi og systkini lærdu at arbeiða á ungum árum. Hann greiddi soleiðis frá: ”Foreldrini góvu okkum eina góða uppaling, men vit høvdu nógvur uppgávur at røkja, fyri at alt skuldi mala runt. Vit máttu fara burtur í torv, og tað var eitt arbeiði, sum fór við nógvari tíð, og øll máttu hjálpa til. Vit noyddust at arbeiða meira enn flest onnur børn, tí mamma var sjúk. Vit funnu ongantíð út av, hvat henni feilti, men sum ung genta var hon dottin í eitt hol, tá ið hon var hjá neytum. Tá hevði hon allarhelst fingið ein skaða. Eg minnst, at mamma ofta las úr Bíbliuni fyri okkum, og tað hevði eina sterka ávirkan á meg.”

Pápi fortaldi eisini: ”Í skúlanum høvdu vit stóra virðing fyri lærarunum, vit mestsum óttaðust teir, tí ofta vóru teir ógvisligr og illstintir. Hevði mamma ikki hjálpt okkum

við skúlingunum, so hevði skúlatíðin verið sera drúgv.”

Sum vanligt var tá, fór pápi tíðliga til sjós. Hann sigldi nøkur ár í Íslandi. Seinni fekk hann at vita frá pápa sínum, at ein bakari í Havn søkti eftir lærlingi. Pápi fekk læruplássið, og har møtti hann gentu, Sonju Margretu Poulsdóttir Samuelsen av

Viðareiði. Hann kom at elska og deila lívið við Sonju í 61 ár. Pápi mátti eisini læra hjá einum bakara í Keypmannahavn, so har búðu hann og mamma í 3 ár.

Tá ið tey fluttu til Klaksvíkar, komu tey til eitt vegamót. Tvær blíðar konur, sum vóru Jehova vitni, vitjaðu ofta mammu og pápa. Tær vóru væl móttiknar, og pápa dæmdi væl

tað, sum tær lærdu tey. Tað var í samsvari við hansara fatan av Bíbliuni, og hvussu hann helt, at kristin áttu at liva. Í 1967-69 gjørdur pápi og mamma av at verða Jehova vitni, og tey fingi ein týðandi leiklut í samkomuni í Klaksvík í fleiri áratíggju.

Pápi kom ofta at kenna á sínum egna kroppi, at tað kravdi sítt, at velja eitt øðrvísi trúarlív enn flest onnur. Sum eitt eyðmjúkt menniskja, ið savnaði sær skattir í himli, læt hann ofta spott og órættvísi um seg ganga. Vit spurdu hann einaferð, hvussu hann orkaði tað. Hann svaraði: ”Tá ið eg bleiv eitt Jehova vitni, gjørdi eg av, at eg vildi taka eftir Jeremiasi profeti. Hann vitnaði í sama býi í 40 ár, og tað vildi eg eisini.” Jú, pápi vitnaði í meira enn 45 ár í Klaksvík, áðrenn hann bleiv sjúkur.

Spurdist so nakað burturúr? Alt bendir á, at hann læt ríkan andaligan arv eftir seg.

Fólk róptu pápa fyri ’Jehova-bóndan’, tí eingin ivaðist í, hvat hann stóð fyri. Og samkoman hjá Jehova vitnum í Klaksvík trívist framvegis.

Eftir pápa sita kona hansara, mamma okkara Sonja, vit 4 børn og 10 abbaðórn, og øll eru Jehova vitni. Pápi fekk eisini 13 langabbaðórn. Pápi kendi seg signaðan, og endurgav ofta orðini í 3. Jóhannesarbrævi, vers 4: ”Størri gleði havi eg ikki enn tað, at eg hoyri, at børn míni liva í sannleikanum.”

Jú, pápi savnaði sær skattir í himli. Pápi var sera góður við familjuna á Skála, og hann gloymdi tey ongantíð. Tey vistu honum stóran kærleika og umsorgan øll árin, hann var sjúkur, og eru vit øll í nærmastu familjuni teimum sera takksom fyri hetta.

Absalom, Herdis, Páll og Birgir við familju

VIÐMERKINGAR

Gudloysi – og hvat so?

Maria Jacobsen

Nú hava vit hoyrt so nógv um gudstrúgv og gudloysi í sjónvarpinum í seinastuni. Tað sum slerdi meg, meðan eg sat og lurtaði var: Hvat hava hesir gudloysingar at bjóða sínum børnum og viðhaldsfólki í staðin? Tað er lætt tá man er ungur, frískur og erpin at siga: Eg trúgvi ikki á Gud. Men hvat tá tit koma til deyðans portur, liggja á deyðastrá, munnu tit tá við sama stolta yvirbráð siga: Eg trúgvi ikki á Gud!

Tvær reglur úr einum sálmi siga:”Um eg kundi liva uttan Jesus, hvussu var at doyggja uttan hann?” Eg las einaferð um eini hjún í

Bretlandi, maðurin drakk ógvuliga illa og var ein gudloysingur, konan haraftur ímóti var trúgvandi og gekk til gudstænustur. Maðurin fór til arbeiðis hvønn dag, men fór hvørt kvöld á eina drykkjustovu og kom fullur heim. Hann var harðligur so børnini ræddust hann. Men hvørt kvöld tá hann kom heim, sat konan og bíaði við einari heitari máltíð til hansara. So eitt kvöldið segði maðurin:”Hvussu ber tað til at tú ert so góð við meg? Tú ert ongantíð ill við meg, hvussu fullur eg eri!” ”Tað skal eg siga tær,” segði konan ”eg leggi ikki so nógv í tað fyri

mín part, tí eg havi eitt gott lív í væntu heima hjá Jesusi í ævinleikanum, men tað hevur tú ikki, hetta verður tað einasta sum tú fært, tí royni eg at vera góð við teg!”

Maðurin gjørdist skakkur av hesum sum konan segði, hann svav ikki um náttina og endin var at hann fór við konuni og børnunum til gudstænastu, og tók ímóti trúnni á Jesus.

Tað er ein óhugnalig støða at vera gudloysingur, Sálmur eitt, sætta ørindi sigur at ”leið teirra gudleysu endar í vegloysi.” Eitt ørindi í einum sálmi sigur soleiðis:”Hvat er

lívið uttan Jesus? Tað er tómt og myrkt og kalt, alt hitt góða her á foldum, er við honum burtur fjalt. Uttan hann er eingin gleði, eingin hjálp í trongd og neyð, eingin trygd og eingin friður. Eingin vón – bert grøv og deyð!”

So hugsi eg, hvat tá vit hava mist ein av okkara kæru, hvønn skulu vit fara til? Tá vit standa við eina opna grøv og syrgja, hvat hjálp kunnu gudloysingar geva undir slíkum umstøðum? Ella eiga teir bara hesi álvarsligu orð: Eingin vón – bert grøv og deyð!